

DRIEKA

DRIEKA

Kees Andriessen

Schrijver: Kees Andriessen
Coverontwerp: John Kwakkenbos
Foto cover: Bart van Boxtel
ISBN: 9789402140088
© Kees Andriessen

Voorwoord

Roel Abraham, een verre aangetrouwde achterneef, attendeert me via Facebook op het bestaan van Brave New Books. Een website waar je je eigen boek kunt uitgeven. Dat geeft me de kans een gekoesterde droom in vervulling te laten gaan. Al jaren loop ik namelijk rond met het voornemen om mijn 'schrijfseltjes', die ik tussen augustus 2003 en januari 2009 in Duultrappen het clubblad van SV Nieuwkoop schrijf, te bundelen. En in boekvorm uit te geven.

John Kwakkenbos, betrokken bij de communicatie van die club, vraagt me medio augustus 2003 of ik niet in iedere uitgave van Duultrappen 'een stukje' wil schrijven. Hij kent me van volleybalvereniging Waterlanders waar ik jaren in Spraakwater onder het pseudoniem Toesj maandelijks een verhaaltje schrijf.

Ik draai als vrijwilliger bij de ontvangstdienst van de SV al wat jaartjes mee als wedstrijdleider en gastheer. Ik leer steeds meer mensen kennen onder wie een aantal nieuwe en ambitieuze bestuursleden. Ze hebben visie, spreken die uit en zorgen voor een frisse wind in de club. Vergaderen niet langer 'over de kleur van de bezemsteel'.

Hun aanpak spreekt me aan, maar ik zie dat ze worden geconfronteerd met een afwachtende, soms cynische, houding van kader, leden, vrijwilligers en supporters. Negentig procent van hun aandacht en energie hebben ze nodig om die 10% die (nog) niet goed gaat te managen. Daar zit het azijn. De rest swingt er op los. Ik hoef niet lang na te denken om ja te zeggen. Bedenk diezelfde avond een toepasselijk pseudoniem. 'Kees' Kwebbel Kolommetje'. Oftewel 3K.

Drieka dus.

Mijn insteek is om lezers van het clubblad een spiegel voor te houden. Kritisch te zijn, zonder mensen te kwetsen. Een aanzet te geven om mensen binnen de club na te laten denken over de gang van zaken. Minder wijzen naar anderen. Meer prakizeren over wat je zelf voor de club kan doen. Ik beoog een positievere stemming te bereiken. Lezers

op het verkeerde been te zetten door een beetje te kietelen. Mensen aan te zetten om hun mening te nuanceren. En natuurlijk ook zelf hun handen uit de mouwen te laten steken. Er wordt geen toestemming gevraagd aan de redactie (Jan Eijs). Ook het bestuur, of wie dan ook, wordt op de hoogte gebracht. Ik ga gewoon van start en in de uitgave van eind augustus 2003 staat mijn eerste bijdrage.

'Businessclub'.

Het gaat over het gemor bij de vrijwilligers over de VIP-tent voor sponsors tijdens een promotie wedstrijd tussen ons 1^e elftal en oud-Ajax. Er is veel publiek op de been en menigeen stoort zich aan het gratis eten en drinken van de hotemetoten en sponsors in die tent. Vrijwilligers voelen zich gepasseerd. Ze realiseren zich niet dat dit allemaal gefinancierd wordt door diezelfde sponsors. De Nieuwkoop gemeenschap is kennelijk nog niet klaar voor dit fenomeen en mort.

Dat gemopper vang ik op en schrijf er een puntig, bijna stekelig, stukje over. Schot in de roos! Een dag na verschijnen van Duultrappen hangt Adri Balvert, de voorzitter van de BC, aan de telefoon. We kennen elkaar alleen van gezicht en hij heeft veel moeite moeten doen om me te achterhalen. Hij heeft nogal wat reacties gehad van sponsors over mijn stukkie en wil graag uitleg. We hebben een rustig gesprek en we zijn vanaf dat moment de beste SV Nieuwkoop maatjes. Ik maak een beginnersfout door het verhaal niet te archiveren. Het staat daarom niet in dit boek. Jammer. Een jaar later schrijf ik weer over die vermaledijde *VIP-room*. Maar dan vanuit een andere perspectief (*Sigaar uit eigen doos*).

Al snel ervaar ik dat mijn stukjes intensief worden gelezen. Er wordt over gesmoesd en later ook hardop over gesproken. Langs de lijn en in de kantine. Ik hoor het glimlachend aan en maak in mijn volgende stukjes gebruik van die op- en aanmerkingen. Verder put ik mijn inspiratie uit mijn eigen voetbalverleden en maak gebruik van de dagelijkse waan in de landelijke pers over het (inter)nationale voetbal.

Of zuig dingen uit mijn duim. Ook dat nog!

Vrijwel niemand weet dat ik erachter zit en voorziet me daarmee onbewust en onbedoeld van nieuw materiaal. Met name mijn schrijfsels over het rookverbod in de kantine (*Afzuigplek*), het afschaffen van Duultrappen (*Dood paard*) en de inrichting van de nieuwe kantine (*Gedver, het wordt blauw*) maken de tongen los.

De brand van 30 november 2005 zorgt voor een omslag. Hoewel in feite een dieptepunt. Ik schrijf diezelfde nacht nog een stukje. *Brand*. En een paar dagen daarna *Debuut*. Beide verschijnen in de noodeditie van Duultrappen die huis aan huis wordt verspreid in het dorp. Ik veronderstel nog steeds dat mede door die noodeditie er een nieuw elan ontstaat bij SV Nieuwkoop. Alsof een vonk een lontje aansteekt.

Plotseling bruist het. De toon wordt anders. Er ontstaat een enorme saamhorigheid. De herbouw van de accommodatie is in een jaar gepiept. Veel vrijwilligers dragen een steentje bij. Jong en oud. Met handjes en met geld. En ook de sponsors blijven niet achter. Ik schrijf er veel over. Probeer de boel op te peppen. Dit is het moment! Ik voel aan dat er in deze jaren bij SV Nieuwkoop een cultuuromslag gaande is. Azijn verandert in champagne.

In de jaren daarna houdt SV Nieuwkoop dat gevoel vast. Er komt kunstgras, verlichting rond veld 1, de jeugd doet het beter en tenslotte werkt het 1^e elftal zich binnen een paar jaar op van de 4^e naar de 1^e klas. De rest van de vereniging in zijn kielzog meeslepend. SV Nieuwkoop beleeft een aantal succesvolle jaren die op dit moment, weliswaar op een wat andere manier, nog steeds voortduurt.

Maar op een gegeven moment is de inbreng van Drieka uitgewerkt. Op den duur weten (te)veel Nieuwkopers dat ik achter het pseudoniem schuil ga. Ik word door wildvreemden met Drieka aangesproken. Zelfs bij de Albert Heijn. Ik merk dat ik in herhaling val en constateer dan mijn oorspronkelijke opzet is achterhaald. Het is mooi geweest. Zeker als ik merk dat mijn opgroeiende tienerkinderen in hun vriendenkring met Drieka worden aangesproken.

Kappen dus!

Bij het samenstellen van dit boek herlees ik al mijn stukjes. Sommige zijn hopeloos achterhaald. Over het rookverbod in de kantine bijvoorbeeld. Of het opheffen van Duultrappen. Totaal geen *issues* meer. Veel onderwerpen die ik in mijn schrijfsels aanhaal zijn geregeld. Of niet meer van toepassing. Andere zijn flauw. Een enkele zelfs zouteloos! Ik laat de beoordeling graag aan jou. Daarom heb ik geen selectie gemaakt en neem al mijn verhaaltjes op in dit boek. Op alfabetische volgorde van de titels. De eerste (*Businessclub*) dus uitgezonderd.

Maar het valt me op dat veel zaken nog actueel zijn. In zes jaar verandert er weinig. Bijvoorbeeld het ronselen van onze talenten. Maar daar gaat SV Nieuwkoop nu anders mee om dan tien jaar geleden. Ik schrijf er in 2005 (*Heen & Weer*) al over. Ook de noodzaak om vrijwilligers te werven blijft een terugkerend onderwerp. Maar er is inmiddels een *Potentiemanager* (2004) in de persoon van Marja de Roos.

Het gemor van vak M(opper) langs de lijn blijft ook. Over de prestaties van de voetballers, de gang van zaken binnen de club en het geletter over de kwaliteit en de prijs van het bier. En het gekluns van het bestuur natuurlijk.

Nothing new

Soms jeuken mijn handen om de pen weer op te pakken. Enkele 'fans' stimuleren me ook. Maar het gaat niet gebeuren. Het voetbalwereldje in Nederland, en zeker in dit pittoreske plessendorp, ziet er namelijk niet veel anders uit dan tien jaar geleden. En ik voorspel je dat het over pakweg tien jaar niet veel anders is.

Drieka.2 zit er dus niet in.

SV Nieuwkoop is een alleraardigste voetbalvereniging. Vind ik. Maar zeker niet uniek. Onderwerpen die ik in mijn stukjes aanhaal spelen in veel (plattelands)verenigingen. Van Ameland tot Vaals. Van Hoek van Holland tot in de Achterhoek. Verander SV Nieuwkoop in de naam van je eigen cluppie. Sluit je ogen. Stel je je eigen bestuurs- en commissie leden, spelers, vrijwilligers en supporters voor. De inhoud van dit boek wordt dan erg herkenbaar.

In mijn schrijfseltjes probeer ik eerlijk en oprecht te blijven. Schrijf vanuit mijn hart en gevoel over alles dat zich op een bepaald moment in het voetbal of bij SV Nieuwkoop afspeelt. Het is niet mijn oogmerk om met dit boekje hoog op de ranglijst van boekenverkoop te scoren. Ik ben geen Michel van Egmond die met 'Kieft' en 'Gijp' een commercieel succes boekt. Daar gaat het me niet om. Mijn opzet is de betrokken mensen met plezier, weemoed en een knipoog terug te laten kijken op een turbulente periode in het voetbal in het algemeen en het voetbal in een voetbalgek plessendorp in het bijzonder.

Maar hoe dan ook, geneuzel blijft het!

Ik bedank John Kwakkenbos omdat hij me met zijn verzoek van destijds SV Nieuwkoop heeft ingezogen. Ik heb er veel nieuwe, inspirerende en alleraardigste mensen ontmoet. Vrienden gemaakt. Veel geleerd van het vrijwilligerswerk. Enorm genoten van alle *ups en downs*. Tot op de dag van vandaag.

Ook Roel Abraham bedank ik voor zijn tip, zodat ik dit boekje mogelijk kan maken.

Maar de meeste dank ben ik verschuldigd aan alle positivo's en azijnzeikerds bij SV Nieuwkoop. Zij waren mijn inspiratiebron om deze schrijfseltjes aan het papier toe te vertrouwen.

Kees Andriessen

November 2015

21 december 2005

2006

Je kent Danny Stekeblind toch wel? Ik noem hem nu al maanden Danny Kalkoen. Want de vraag is of Blind de volgende kerst haalt? Oké, het is het hem dit jaar met de hakken over de sloot gelukt. Maar of de Ajax coach dat in 2006 weer lukt?

Ik help het hem hopen. Charisteas, Lobont en Escudé staan in de etalage. Terwijl Nigel de Jong, Steven Pienaar en Trabelsi sowieso weggaan bij de voormalige topclub uit 020. Nu moet Klaas Jan Stuntelaar deze haperende hoofdstedelijke voetbalmachine weer aan de praat krijgen. Het is me wat!

Ton Lokhoff de laan uit bij NAC. Mark Wotte naarstig (nee, wanhopig, dat klinkt beter) op zoek naar een nieuwe club en Robert Maaskant terug bij RBC. Tjonge, tjonge.

O ja, Cees Lok heeft NEC ingeruild voor NAC. Doorgestoken kaart, neem dat maar van me aan. Hmm...leuk voor die Lokhoff. *Not!* Verleden week stond in de krant dat Jan Kromkamp zo trots als een pauw werd gepresenteerd bij Liverpool. Hij komt daar waarschijnlijk ook niet verder dan bankzitter. Maar dit terzijde.

Verder zag ik Hollandse coaches die koketteren met hun vermeende kansen op het WK in Duitsland. Blwèèhhhh!!! Ik ga er van uit dat ze alle vier in de eerste ronde sneuvelen en als dat niet zo is dan is het mooi meegenomen. Hoewel? Volgens onderzoek van Maurice de Hond denkt 80% van de Nederlandse bevolking dat Marco minstens de kwartfinale haalt.

Nee, dan Martin Jol, Henk ten Cate en Frank Rijkaard. Dàt zijn de werkelijke topcoaches van vaderlandse bodem. Ze houden namelijk keurig stand in de zwaarste competities van Europa. Om nog maar te zwijgen van Rafaël, die in *no-time* de lieveling is geworden van het Duitse voetbalpubliek. (En natuurlijk van zijn -met de vrucht gekroonde- Sylvie).

Het nieuws van volgende week dan maar? Feyenoord coach Erwin Koeman moet de lik in, omdat ie gepiepeld wordt vanwege wat glaasjes bier teveel! De Telegraaf zit op de eerste rang dus we lezen het wel vandaag of morgen.

Nog een opvallend bericht in het prille jaar? Talpa kapt met het eredivisie journaal. Het blijft tobben met dat TV zendertje van Johnny-boy. Vind jij dat ook niet? En tenslotte hèt lokale wereldnieuws: Peter Kerkhof en René de Jong worden respectievelijk hoofdtrainer en technisch coördinator bij SV Nieuwkoop.

Voetbal, op welk niveau dan ook, het blijft de gemoederen bezighouden. Zelfs tijdens de winterstop, want dit zijn zo'n beetje de *highlights* van de afgelopen drie weken.

De bal gaat vanaf deze week op de amateurvelden ook weer rollen. Dat werd tijd, want ik ben die voetbal-loze weekenden zat. Kom maar op met het tweede deel van de competitie. Er zijn nog volop kansen. Voor het 1ste, maar zeker voor een paar (jeugd)elftallen.

Grappig trouwens om te zien hoe op oudejaarsdag zeven of acht van die gasten uit de B1 op het trainingsveld onderling een balletje trappen. Dat zijn de ware liefhebbers en onwillekeurig denk je dan dat dit groepje misschien de kern vormt van het team dat over een jaar of vijf Nieuwkoop naar de 3e klas tilt.

Of misschien gebeurt dat al eerder onder leiding van die ambitieuze Peter Kerkhof. Zou zo maar kunnen. Ik acht hem in staat om de selectie met nieuwe prikkels op een hoger plan te brengen. Trouwens, de kans dat René de Jong dat dit seizoen al lukt, is denkbeeldig. Want ik weet het zo net nog niet als Nieuwkoop de tweede helft van de competitie op volle oorlogssterkte kan aantreden...

Hoe dan ook, het worden boeiende maanden. Niemand kan ontkennen dat SV Nieuwkoop sprankelt als ooit tevoren. Op voetbalgebied maar ook op organisatorisch gebied. Met of zonder clubhuis.

Daarom is mijn voornemen voor 2006 om te blijven kijken en bezig te zijn met ons cluppie. Als we dat met z'n allen volhouden dan zal het mij benieuwen waar we in september staan. Misschien wel verder dan we ooit hadden durven hopen.

Allemaal succes ermee!

Met de beste wensen van

Drieka

15 maart 2007

Aardappels pitten

"We gaan met de jongens op voetbalkamp naar Heino!", hoor ik Henk, Remco, Cock en Aart een paar maanden geleden dol-enthousiast tegen me zeggen. Heino? Wat moeten die jongens in vredesnaam bij Heino? Dat is toch die Duitse schlagerkoning met dat albino hoofd en die zonnebril?

In de zeventiger jaren werd de bariton wereldberoemd met jolige meedingers als *La Montanara* en vooral *Schwarzbraun ist die Haselnuss*. Heino en voetbal. Dat gaat toch niet samen? Maar geduldig legt het kwartet me uit dat het niet om de bebrilde *Haselnuss* gaat, maar om het Overijssels plaatsje Heino. Heino? Ja Heino, vlak achter Zwolle. Alsof dat laatste een aanbeveling zou zijn.

Heino dus. Voetbalkamp.

Dat laatste roept herinneringen bij me op. Ikzelf ben zeker drie of vier keer op voetbalkamp geweest. De eerste keer staat me nog helder voor de geest. Ik speelde in de C junioren. We gingen een week naar Horst in Brabant. Als je goed zoekt op de kaart vind je dit Peeldorp ergens tussen Roggel en Deurne, de hoofdstad van Oostelijk Noord Brabant.

Ik weet nog goed dat mijn vader en moeder buitengewoon enthousiast waren. *"Dat is leuk voor de jongens, een weekje onder mekaar. Een weekje lekker voetballen en sporten en fijn vakantie vieren"*. Want ook zwemmen, speurtochten, Bonte Avond en meer van die goed bedoelde bezigheidstherapieën stonden op het programma.

Omdat wij toen nog maar twee weken op vakantie gingen en ik nog niet aan vakantiewerk toe was, vonden mijn ouders het om andere redenen ook een prima plan. Anders zou ik me thuis toch maar te pletter vervelen en alleen maar rottigheid uithalen. Nee prima, zo'n weekje op voetbalkamp. Daar kon ik lekker stoom afblazen en lekker veel voetballen met mijn vriendjes.

Vol vertrouwen werd ik uitgezwaaid en op de fiets, jazekeer op de fiets, met een overnachting in het o zo opwindende Hank, reisden wij af naar Horst. Dat zou onder leiding van Ome Bertus Schelling een fantastische week worden. Tenminste, dat dachten mijn vader en moeder.

De werkelijkheid was anders. Uit overlevering wisten we dat er altijd een strenge kampstaf de leiding had. We troffen het die keer bijzonder slecht. De heer Oudenrijn was de opperbaas van de kampstaf. Van oudere jongens, die hem al eerder hadden meegemaakt, wist ik dat het een bullebak was. Een etter! Je kon maar beter niet met hem te maken krijgen.

We waren dus gewaarschuwd. We wisten ook dat je 's morgens vroeg je nest uit moest, je de hele dag moest voetballen en meedoen aan alle andere sporten. Al die andere ongein was eveneens verplichte kost. Daar hadden we dus helemaal geen zin in en ome Bertus dacht er net zo over.

Via via had ik gehoord dat hij net als wij een bloedhekel had aan die Oudenrijn. Waarom wist ik niet, maar er werd gefluisterd dat hij ome Bertus het voorgaande jaar een kunstje had geflikt. Dat onze leider geen biertje mocht drinken, of zo, want dat hoorde niet in het bijzijn van de jongens. Enfin, wij waren er op uit om flink rotzooi te trappen, zoveel mogelijk de boel in de war te gooien en vooral de andere verenigingen uit te dagen en te stangen.

Mijn vriend Harry Spronk was één van de grootste jongens uit het elftal en had de meeste branie. Midden in de week was hij zo brutaal om 's avonds uit het kampwinkeltje een paar zakken chips en een fles cola te jatten. Nou ja, kampwinkeltje? Een aftandse bungalowtent, waarvan je alleen maar het tentdoek een beetje hoefde op te lichten om plat op je buik naar binnen te glippen. Maar het was een brutale streek en door de opwinding stond niet alleen Harry, maar wij allemaal strak van de adrenaline. Trots als we waren die ie het geflikt had, maar doodsbenuwd dat het ontdekt werd en dat we te maken kregen met Oudenrijn.

En je voelt het al aankomen, dat laatste was het geval. Natuurlijk werden we verraden door één van die gezagsgetrouwe voetbalverenigingen uit het zuiden des lands. Ik meen dat ze uit Sint Michelsgestel kwamen. In ieder geval van die zeikerdjes met een zachte g. O, wat had ik een tering hekel aan die verklikkers. Ook al omdat bleek dat ze in feite veel betere voetballers waren dan wij. Maar dat laatste terzijde.

Binnen *no time* stond Oudenrijn, een vent van midden dertig, pikzwarte haren en zware wenkbrauwen midden in onze tent. Een kleerkast van het type Johan Garrelfs. Maar dan zonder diens vriendelijke ogen en innemende glimlach. De uitgang werd versperd door de aalmoezenier. Voor wie niet weet wat dat is: een pater of priester die bij deze kampen voor katholieke

voetbalverenigingen altijd aanwezig was voor de 'geestelijke verzorging'. Wat dat dan ook moge wezen.

Oudenrijn staat dus in volle omvang midden in de tent. Witheet. Zijn ogen spuwen vuur. Er komt stoom uit zijn oren. De halfzachte priester staat pal voor de uitgang van onze tent. Vluchten kan niet meer. We kruipen allemaal op ons luchtbed en wachten af wat er gaat gebeuren. Het is muisstil. Ik sis tussen mijn tanden: '*SS Gruppenführer*'. Het lijkt of de kampstaf ontploft. Hij stormt op me af en geeft me een heis voor me kanis die ik gelukkig grotendeels weet af te weren. Anders had ie ongetwijfeld mijn kop van mijn romp af geslagen.

Gelukkig is mijn brilletje nog heel.

Niemand zegt een woord. We wachten af wat er gaat gebeuren. Veertien harten bonken in veertien kelen. Oudenrijn eist dat de overvaller van de kampwinkel zich bekend maakt. Overvaller? Overdrijven is ook een vak, zeg! Maar iedereen zwijgt. Ook na een tweede en een derde dreigement houden we ons lippen stijf op elkaar. Teamgeest weet je wel.

Dan neemt de aalmoezenier het over. Als de dader zich niet snel bekend maakt, wordt ons hele elftal gestraft en mogen we niet met de Bonte Avond meedoen. Ik kijk om me heen en zie iedereen glunderen. Dat laatste zou namelijk geweldig zijn. Want niemand heeft zin in die zogenaamde feestavond met Brabo's en Limbo's, en ach, die collectieve straf zullen we wel overleven.

Het eind van het liedje is dat we als team overeind blijven en zwijgen als het graf. Briesend blazen kampstaf en aalmoezenier de aftocht. Ze dreigen dat we morgen wel zullen horen welke onmenselijke afstraffing ons te wachten staat.

Die volgende ochtend zien we ome Bertus met donkere blik uit het leidersoverleg komen. Hij heeft waarschijnlijk van Oudenrijn gehoord welke straf ons boven het hoofd hangt. Het hoge woord komt er al snel uit. We moeten die middag bij de kok de aardappels pitten. Geen hond die vandaag de dag nog weet wat dat is, maar het komt er op neer dat we uit de geschilde aardappelen met een aardappelschilmesje de rotte plekjes moeten wegsnijden.

Tot verbazing van ome Bertus reageren we dolenthousiast. Want we realiseren ons meteen dat die aardappel pitterij het grootste feest van de hele

week gaat worden. Want wat wil je nog meer met veertien jongens die al lang de balen hebben van al dat voetbal?

De kok is namelijk een voormalige scheepskok die wel van geintjes houdt en er komen grote emmers water aan te pas waar de gepitte aardappels later in gewassen moeten worden.

Ik heb zelden zo'n gezellige middag meegemaakt. Die rotte plekken blijken reuze mee te vallen en al gauw ontdekken we dat je van aardappels de gekste figuren kunt snijden. En dat doen we vol overgave. Reepjes als patat, sterren, driehoeken, bolletjes, kubussen. Noem maar op. De grootste lol is om een schoongemaakte en besneden aardappel in de verste emmer te kwakken. Binnen de kortste keren is het een waterballet van hier tot Jericho.

De kok zelf maakt het 't bontst. Het is een joviale vent die een stem als Heino blijkt te bezitten. De bariton zingt uit volle borst de meest schunnige liedjes die we maar al te graag van hem overnemen en keihard meebrullen. Het is maar goed dat Oudenrijn, de vrome aalmoezenier, omme Bertus en vooral onze ouders ons die middag niet bezig hebben gezien. Ze zouden er niets van begrepen hebben.

Over een paar weken is het voor onze C junioren zo ver. Dan gaan ze voor de eerste keer op voetbalkamp. In Heino. Doet me op de een of andere manier een beetje aan Horst denken.

Een weekendje lekker voetballen en sporten en fijn vakantie vieren. Een weekendje lekker onder mekaar. Ze kunnen zwemmen, speurtochten houden, disco-en, Bonte Avond vieren en weet ik veel wat voor een goed bedoelde bezigheidstherapieën nog meer ondernemen. Om andere redenen vind ik het ook een prima plan. Er is tegen die tijd namelijk geen voetbalprogramma meer, dus anders vervelen ze zich thuis te pletter en gaan alleen maar rottigheid uithalen.

Nee prima, zo'n weekend op voetbalkamp. Daar kunnen ze lekker stoom afblazen en lekker veel met elkaar voetballen. Vol vertrouwen zullen hun ouders ze uitzwaaien, want onder leiding van Rambo, Henk, Aart en Cock wordt het een fantastische weekend. Tenminste... zolang ze maar niet die rare fratsen uithalen zoals ik met mijn elftal.

Want aardappel pitten daar brengen ze, net als wij destijds, geen bal van terecht. Veel plezier!

Drieka

29 november 2005

Achter de schermen

Je zou het misschien niet zeggen, maar er gebeurt wel degelijk iets aan de renovatie van de kantine en de rest van de accommodatie. Tijdens de ledenvergadering gaven de leden al een formeel 'go' aan het bestuur om de plannen door te zetten, maar ook in de praktijk worden nu de handen uit de mouwen gestoken.

Ik heb het niet helemaal meer paraat, maar volgens mij was het Marco Kwakkenbos die de aftrap nam. Het zal een week of vijf geleden geweest zijn dat hij nieuwe deuren in de opslagruimte onder de tribune hing. Maar nu komt er dus écht schot in. Al zal de gemiddelde bezoeker van ons complex dat niet één, twee, drie opmerken. Daarom heb ik verleden week maar wat fotootjes geschoten, zodat iedereen kennis kan nemen van de stand van zaken op dit moment.

Allereerst is verleden week een giga koeler voor het bier geplaatst. Ze noemen het dan wel kelderbier, maar dat is klinkklare onzin. Die drie biertanks van ieder 500 liter staan gewoon op de vloer in de bijkeuken recht tegenover de koeler. Niks kelderbier dus, maar gewoon tapbier uit een robuust glas. We wisten al dat de inhoud van dit nieuwe glas 25 cl. is, dus een simpele rekensom leert ons dat er maar liefst $3 \times 500 \times 4 = 6000$ glazen Amstelbier koel en hygiënisch opgeslagen liggen in de kantine. Een geruststellende gedachte, al vraag ik me in gemoedsrust wel eens of we nou een voetbalvereniging zijn of een zuipvereniging.

Je begrijpt dat er de nodige voorzieningen getroffen moesten worden om het immense gewicht van deze tanks te kunnen dragen. Nou, ik kan je verzekeren dat dit gebeurd is. Een karweitje dat Haas Voorn, Piet Wouters en Nico Vossenbergh voor hun rekening hebben genomen. Ze hebben niet alleen die nieuwe houten vloer (die volgens Truus nog wel een keertje extra 'geteerd' mag worden) getimmerd. O nee! Een solide dragende constructie van een paar stalen binten eronder vergde meer van dit ondernemende trio. Op het plaatje zie je er eigenlijk niks meer van, maar de foto geeft wel een beeld van de ruimte die nodig is om het gevaarte van ruim tweeënhalf kuub te herbergen.

Vervolgens is ook de opslagruimte onder de tribune onder handen genomen. Ant van de Weijden, maar vooral Hannes Balvert (sommigen noemen um

Bep) hebben deze klus op hun schouders genomen. Alles is grondig geïsoleerd en betimmerd. Ik heb me laten vertellen dat ze zelfs de kieren van de tribune hebben dicht gekit om de opslagruimte tocht- en vorstvrij te maken.

En lekker droog.

Er moet nog een elektrische verwarming in aangebracht worden, maar als dat achter de rug is dan kan al het materiaal (onder anderen tientallen ballen) overgebracht worden. Vervolgens ontstaat bij de ingang van de kantine extra ruimte om de ontvangstkamer uit te breiden. Dat zal dan ook de volgende stap zijn in de verbouwing. Die zal, vrees ik, niemand ontgaan. Want bij binnenkomst loop je bij wijze van spreken zo de ontvangstkamer binnen.

Nog iets wat waarschijnlijk niemand opgevallen zal zijn.

In het hok van Teun Zimmerman, ook wel aangeduid als het 'kalkhok', is namelijk een verdieping aangebracht. Dit geeft voor de schoonmaakploeg en de kantine medewerkers enorm veel armslag. Want door de komst van die enorme biertanks moest er achter de keuken nogal wat opslagruimte ingeleverd worden. Als de vaste trap naar de 1e verdieping volgende week geplaatst is, dan is dat probleem ook uit de wereld.

Op de foto is te zien dat deze ruimte enorm veel mogelijkheden biedt, zonder dat Teun vierkante meters hoeft in te leveren voor zijn krijtkar (kalkmobiel) en aanverwante artikelen. Dit klusje (nou ja, 'klusje') werd door Ron Pieterse en Lex Hengel geklaard. En vakkundig. Dat kan je rustig van me aannemen.

Het moge duidelijk zijn dat er weer van alles gebeurt bij de SV Nieuwkoop en dat er al een groep vrijwilligers is opgestaan die concreet invulling geeft aan de slogan: SV Nieuwkoop, een voetbalvereniging van, voor én door mensen.

En dat verdient navolging, vind je ook niet?

Drieka

31 december 2003

Afzuigplek

Op 1 januari stoppen meer mensen dan ooit tevoren met roken. Dat heb ik twintig jaar geleden al gedaan. Ik rookte als een schoorsteen. Twee pakkies Zwarte Van Nelle in de week. Dan ben je een stevige roker! Nietwaar? Uit solidariteit met een zwangere collega ben ik er destijds mee gekapt. Los van het enorme geldbedrag dat ik heb bespaard, sta ik een stuk gelukkiger in het leven.

Want een roker is vandaag de dag de paria van de maatschappij. Ze staan te kijk als halfzachte labbekakken zonder ruggengraat en wilskracht. *Losers*, die in het geniep hun pafke alleen nog mogen inhaleren op speciaal daarvoor aangewezen plaatsen. En dat zal alleen maar erger worden.

Sinds de jaarwisseling moeten werkgevers een rookvrije werkplek garanderen. En de UEFA, de Europese voetbalbond, heeft bepaald dat sinds 1 januari roken langs de lijn strafbaar is. Een rampzalige beslissing voor smookstomende trainers als Frank Rijkaard, Willem van Hanegem, Henk ten Cate en anderen.

Maar ik vind het volkomen terecht dat er paal en perk gesteld wordt aan het roken in het openbaar. Het is ongezond voor mee-rokers, het stinkt, het prikt aan je ogen en het is een slecht voorbeeld voor de jeugd. Bovendien jaagt het de kosten van de toch al zo dure gezondheidszorg nog verder omhoog.

Mijn belangrijkste argument is echter dat een rokende minderheid zijn onhebbelijke gewoonte opdringt aan een ruime meerderheid van niet-rokers.

Ondemocratisch dus!

Toch wil ik er geen conflict van maken en de zaak op de spits drijven. Want ik ken verdomd aardige mensen die roken en waar je vreselijk mee kunt lachen. Lol mee kunt hebben. Eerlijk waar! Daarom baal ik er altijd van dat ik bij thuiskomst na een gezellige avond in de kroeg of in de kantine direct mijn kleren in de was kan flikkeren en onder de douche moet om die stank van mijn lijf en uit mijn haren te wassen. Wat mij betreft zou een algeheel rookverbod in de kantine (dus 24 uur per dag, zeven dagen in de week) de ideale oplossing zijn. Zo ver zijn we nog lang niet, maar om de jeugd het goede voorbeeld te geven geldt op zaterdag tot 12 uur een rookverbod in

onze kantine. Maar zodra de rookverbod-*flyers* van tafel zijn, verschijnen de asbakken en gaan de eerste peuken weer in de fik.

Misschien heeft luchtreinigingsbedrijf Euromate een panklare oplossing die voor iedereen acceptabel is. Deze ondernemer brengt de *Smoke 'n Go* op de markt. Het heeft nog het meeste weg van een combinatie tussen douchecabine en bushalte. Als de schuifdeuren dichtgaan, sta je in een transparant aquarium van een bij twee.

Met de schuifdeuren open is het aanmerkelijk minder claustrofobisch. Als je een sigaret opsteekt begint de afzuiging te werken. De rook gaat via een elektrostatisch filter helemaal schoon terug de ruimte in. Voor het luttele bedrag van € 8.250 ben je de gelukkige eigenaar van zo'n rookbushalte. Met twee of drie van die *Smoke 'n Go's* in de kantine zijn we van alle ellende af.

Kijk! Dat is nou een zinvolle investering van al dat geld van de *businessclub* en De Vrienden van SV Nieuwkoop. Ook de giga-opbrengst van de kerstloterij en de Grote Club Actie kan rechtstreeks door naar de firma Euromate.

In deze tijd van goede voornemens zou het bestuur eens serieus moeten nadenken over de aanschaf van een paar van die afzuigplekken. Maar als de penningmeester over mijn suggestie van de financiering zo zijn bedenkingen heeft, rest er volgens mij maar een alternatief.

De rokers onder ons moeten dan zelf maar opdraaien voor de kosten van die afzuigplek. Geen zin in? Dan is de oplossing wat mij betreft helemaal simpel.

Ze roken maar niet of ze roken maar buiten.

Drieka

3 oktober 2006

Als de rook om je hoofd is verdwenen

Toeval? Ik wilde de vorige keer al een stukje over het wel of niet roken in de kantine schrijven. Net als twee jaar geleden, toen ik de hele smokende goegemeente over me heen kreeg. Hoeft eigenlijk niet meer. Want het bestuur heeft al besloten. Dat hebben we in de vorige uitgave van Duultrappen kunnen lezen.

Toch doe ik het. Er is eindelijk een keuze gemaakt over het te voeren rookbeleid. Aan de ene kant is dat goed, want het scheidt in ieder geval duidelijkheid. Het bestuur heeft een zorgvuldige afweging gemaakt. Dat neem ik aan tenminste. Aan de andere kant hoef ik die zorgvuldige afweging niet te maken. Ik vind wat ik vind en vertrouw dat toe aan het papier.

Ik ben het namelijk hartgrondig oneens met de keuze van het bestuur op dit punt. Uit principe vind ik namelijk dat er noch in de kantine, noch in de rest van de accommodatie gerookt zou mogen worden. Dat klinkt erg kort door de bocht, maar dat is nou eenmaal mijn mening. Ik gun iedereen van harte zijn of haar peuk, maar volgens mij hoort roken niet thuis in een sportkantine. Net als op een werkplek, in een restaurant of in een andere openbare ruimte.

Je valt als rokende minderheid een meerderheid lastig met een onhebbelijke gewoonte. En dat is niet gepast. Het stinkt, het is ongezond en het prikt aan je ogen. Bovendien een slechte invloed op je jeugd. Enfin, dat weten we allemaal wel. En dat een fervente roker in het geweer komt tegen de strijd van de anti-rook lobby snap ik best. Ze proberen zo lang mogelijk weerstand te bieden. Zelfs met oneigenlijke argumenten. Jarenlang zelf een roker geweest, dus vertel me niks. Maar ik ben jaren geleden overstag gegaan. En uiteindelijk bevalt dat me prima.

Kort op een rijtje mijn bezwaren.

Zoals gezegd, ongezond en overlast voor een meerderheid die last heeft van het roken. Bovendien een hoop vuiligheid in onze splinternieuwe kantine. Overvolle stinkende asbakken en over vijf jaar zitten we met een vergeeld plafond. Daar helpt geen ultramoderne afzuiginstallatie aan. Geloof me. Het zou doodzonde zijn.

Het belangrijkste tegenargument van de voorstanders van het roken is de vrees dat de rokers opstappen als ze niet meer mogen roken. Dat ze meteen

na de wedstrijd oprassen. Dus gemis aan kantineomzet. Flauwekul. Ik geloof er geen barst van. Lijkt wel een beetje op *blackmail*. Chantage. Vind ik tenminste. Ik geloof niet in die dreigementen. Want je ziet het nu al in de noodkantine, waar het roken verboden is. Rokers gaan gewoon even naar buiten om hun pafke te doen. Op een notoire dwarsligger na. Verder hoor je er niemand over. Niks mis mee.

Je zag het trouwens ook al in de oude kantine waar op de zaterdagochtend niet gerookt mocht worden. Even naar buiten, net als op je werk. Gaat allemaal prima. Iedereen hield zich aan deze regel. Kwestie van afspraken maken en er even aan wennen.

Dat vertelde Sabine de Potter verleden week ook op Radio 1. Sabine is van de Hartstichting. Volgens haar zijn ze in landen als Ierland, Noorwegen en Italië al veel verder. Daar is roken in *pubs*, *cafés* en restaurants sinds een jaar verboden bij wet. Er komt geen klant minder om. In tegendeel. Zelfs rokers zijn tevreden over de nieuwe situatie. Blijkt uit onderzoek, aldus De Potter. De angst van de horeca-exploitanten en de tabaksindustrie voor afname van hun omzet bleek ongegrond. Laten we ons daar aan vasthouden.

Jammer dat het bestuur wat dat aangaat de rug nog niet recht durft te houden. Want laten we eerlijk wezen. Waarom lukt het daar wel, en hier niet? Waarom op zaterdag tot 3 uur wel een rookverbod en op zondag na 1 uur niet? Andere rokers? Andere behoefte aan nicotine? Speelt de kantineomzet inderdaad een rol? Of hebben we het over eigen belang? Kan het me niet voorstellen.

Kom op jongens! (en meisjes). Wees eerlijk. Laten we het schoon houden binnen de muren van ons sportpaleis en uitsluitend buiten roken. Binnen een jaar zijn we er aan gewend. Komt allemaal goed. Natuurlijk respecteer ik het besluit van het bestuur, maar ik mag toch hopen dat ze na hun evaluatie aan het eind van dit seizoen tot de beslissing komen dat het roken in onze accommodatie definitief tot het verleden behoort.

Dus als je me zondag een sigaar wil aanbieden? Mij best! Maar dan steken we die op de tribune in de fik.

Oké?

Drieka

17 oktober 2006

Banaantje

Bijna vijf jaar geleden was ik zo onverstandig om vrijwel ongetraind de Alternatieve Elfstedentocht te schaatsen. Tien rondjes van twintig kilometer op de Oostenrijkse Weissensee. Na vijf rondjes zat ik er helemaal doorheen.

Ik wilde van het ijs stappen, maar iets in me zei dat een extra rondje toch wel aardig zou zijn. Een tocht van 120 kilometer had ik namelijk nog nooit volbracht. Van een extra rondje kwam er nog een en uiteindelijk perste ik er een achtste ronde uit. Voor mijn gevoel was ik na die 160 kilometer volkomen opgebrand. Uitgewoond. De pijp was leeg.

Ik besloot uit te stappen en als ik onze dorpsgenoot Johan Boers op dat moment niet had getroffen was dat beslist gebeurd. Johan is een enthousiast en fanatiek beoefenaar van de schaatsport. Hij is lid van Nino en traint minimaal twee keer in de week op de Vechtsebanen in Utrecht. Hij had die dag ervoor zelf de snelle toertocht over 200 kilometer geschaatst. Ik denk dat ie daar niet veel langer dan zeven-en-een-half uur over had gedaan.

Johan en zijn echtgenote moedigden me aan alsof ik op het punt stond een wereldprestatie te leveren. Ze weerhielden me er van m'n schaatsen aan de kant te kwakken. Johan regelde in *no time* een paar bananen voor me, gaf me het advies om een blikkie cola te drinken en bezwoer me dat ik de 200 vol zou maken als ik over dit dooie punt heen zou komen. Kwestie van verstand op nul, blik op oneindig en de laatste twee 'rondjes' even doorbijten.

Aldus Johan.

Louter en alleen om deze vreselijk aardige mensen niet teleur te stellen begon ik met de moed der wanhoop aan de laatste veertig kilometer. Maar Johan kreeg gelijk. Ik leefde weer helemaal op. De voorlaatste rondgang deed me nog behoorlijk zeer, maar de laatste ronde ervoer ik als één langgerekte ereronde. Ik zweefde de laatste twintig kilometer over het ijs en voelde me diep voldaan toen ik na ruim tien uur over de finish wankelde. Wat was ik toch een doorzetter, hoe diep kon ik toch gaan en wat had ik toch een geweldige mentaliteit.

Hoewel ik hem er nooit over gesproken heb, vrees ik dat Johan daar anders over dacht. In zijn ogen was ik waarschijnlijk een slapping die al wou opgeven bij de eerste de beste aanblik van de man met de hamer. Slecht getraind, onvoldoende voorbereid en in technisch opzicht een krabbelaar. Kortom, een lapzwans die op de Weissensee helemaal niets te zoeken had. Zonder zijn *peptalk* was ik er zonder twijfel mee gekapt en had ik de warme douche opgezocht. En zonder Johan's banaantjes had ik het al helemaal niet gered.

Mentaliteit. Zeg het maar. Terwijl je er zelf van overtuigd bent dat je een geweldige instelling hebt, ziet de ander een labbekakkerige sporter.

Ander voorbeeld.

Willempie Kooyman (geen familie van Roland Kooyman) was midden jaren zestig de linksbuiten van mijn toenmalige voetbalclub. Hij was rond de twintig en zoop, rookte en zoog duim dat het een lieve lust was. Trainer Bobby Haarms reed iedere zaterdagavond in zijn Austin Morris naar Duivendrecht om er zeker van te zijn dat Wimpie voor 12 uur vertrokken was uit café Wiegman en veilig thuis onder de wol lag.

Wat Bobby niet wist was dat mijn buurjongen op zijn sloffen de achterdeur uitsloop, achterom terug waggelde naar de kroeg en via de nooduitgang naar binnen glipte om vrolijk nog een paar uur bij ome Steef Wiegman aan de tap te hangen.

Toch kreeg hij nooit commentaar van de vaste supporters of van zijn medespelers. Want om half drie 's middags 'stond' Willem er weer. Beetje glazige ogen, blauwe kop en een kegel waar je tegen te pletter liep. Maar dat deed er niet toe, want vanaf het eerste fluitsignaal vocht hij voor iedere bal, ging voor iedere dieptepass en knokte zich ellebogend langs zijn rechtsback. Iedereen, behalve Haarms, wist van zijn listige gedrag. Maar niemand sprak kwaad over de belabberde instelling van de jongste Kooyman. Willem rommelde en frommelde er ieder seizoen namelijk een stuk of twintig in.

Ik herinner me de promotiewedstrijd in de 3e klas onderbond tegen RKAV. Met een supporters bus vol togen we naar Aalsmeer. Of Willempie de zaterdagavond ervoor was wezen stappen weet ik niet. Maar hij maakte wel twee weergaloze doelpunten, waarvan de tweede overigens een glaszuivere handsbal was. Doet er verder niet toe. Iedereen, Bobby Haarms voorop, was dolblij met de overwinning en de gloriënde promotie. De hele goegemeente stak een veer in Willempies kont. Wat had die kleine Kooyman toch een